

Cu dragoste și îmbrățișări

Ulrik stătea așezat la masă și-și curăța urechea cu capătul creionului. Mama lui îi amintise toată săptămâna să-i scrie bunicului său o scrisoare de mulțumire. Începu să scrie cu scrisul lui mare și neciteț...

Dragă bunicule,

Mulțumesc pentru pălăria din piele de capră.
Este super! Clapele îmi țin cald la urechi.

O port când merg la școală și o mai port și în pat.

Tata spune că este o pălărie de vânătoare așa
că, data viitoare când vom merge la vânătoare, o
voi purta.

Sugea capătul creionului care avea gust de ceară de urechi. Arăta ca niște bucățele galbene de ou fiert numai că avea alt gust. Oare când îl va duce tatăl lui într-o excursie la vânatoare de capre? se întrebă el. De când pleaseră din munții cu piscuri albastre ai Norvegiei, Ulrik nu văzuse multe capre. Pe bulevardul principal din Biddlesden nu erau capre și nici în parc unde nu vedeai decât rațe dolofane plutind pe lac. Se întoarse la scrisoarea lui.

Locuim aici într-o peșteră frumoasă. Se numește Numărul 10. Are multe camere. Eu am camera mea. Am făcut un desen cu noroi pe pereți în care apărem eu, mama, tata și tu, în fața peșterii vechi din munți.

Mama spune că răcnesc din ce în ce mai înfricoșător. Dacă m-ai auzi, bunicule, ar trebui să-ți acoperi urechile. Răcnesc și tropăi în fiecare dimineață cu tata pe dealul mare din spatele grădinii noastre. Uneori vecinul de alături scoate capul pe fereastră și răcnește și el la noi, dar eu nu cred că se pricepe foarte bine încă.

Atât îmi vine în minte acum.

Cu dragoste și îmbrățișări,

Ulrik x

PS (Asta înseamnă: Pssst! Mai este ceva!)

Ce faci de anul acesta de Trolciun? Vii la noi?

Ulrik împături scrisoarea și o puse într-un plic – o putea pune în cutia poștală mare și roșie pe lângă care trecea în drum spre școală. Se întrebă cum avea să

călătorească scrisoarea lui atâta drum până în munți albaștri și îndepărtați din Norvegia. Trebuie să fie un drum prea lung pentru ca uamenii să meargă pe jos

După școală, Ulrik stătea la masă cu mama și tatăl lui. Doamna Trol puse trei farfurii în fața lor, arătându-se mulțumită de sine.

– Ce-i asta, mamă? întrebă Ulrik, mirosind din bucăți portocalii din farfuria sa.

– Degete de pește¹, spuse doamna Trol. M-am gândit să încercăm ceva nou.

– Peștii nu au degete, spuse Ulrik.

Domnul Trol își strâmbă nasul dezgustat.

– Eu nu mănânc pește!

– Încearcă, Eggy! Ar putea fi gustos, spuse doamna Trol.

¹ Degete de pește este traducerea cuvânt cu cuvânt a termenului *fishfingers* din limba engleză, un fel de mâncare din pește în formă de bastonașe. (n.tr.)

– Hm! mormăi domnul Trol. Ridică un deget de pește și-l examinează ca și cum ar fi fost o insectă urâtă. Mușcă fără tragere de inimă dintr-un capăt și-l mestecă un moment.

Bleah! Un deget de pește pe jumătate mestecat ateriză pe masă. Doamna Trol oftă și-l puse pe farfuria ei. De fiecare dată când aducea acasă ceva nou, se întâmpla la fel.

– Nu mă deranjează degetele, mamă, spuse Ulrik.

– Mulțumesc, părosul meu. Deci mâine este ultima zi de școală?

– Da, nu mai este mult până la Trolciun, zise Ulrik, cu ochii strălucind de bucurie. Ce avem la cină în ziua de Trolciun?

– Plăcintă de capră, spuse domnul Trol. Mereu mâncăm plăcintă de capră în ziua de Trolciun.¹

Doamna Trol îi aruncă o privire.

– Și de unde să luăm noi capră? Am căutat în fiecare magazin din Biddlesden.

– Găsim noi, spuse domnul Trol încrezător. Nu se poate Trolciun fără plăcintă de capră – nu ar mai fi la fel.

Doamna Trol își lăsă jos cuțitul și furculița.

– Ei bine, *nu poate* să fie la fel, nu-i așa, Eggy? Adică, nu cum e acasă.

¹ Trolciunul cade ca și Crăciunul pe 25 decembrie. Trolilor le place întinericul și de Trolciun sărbătoresc zilele întunecate de iarnă. (n.a.)

– Mii de stafii! Vom avea cel mai frumos Trolciun pe care l-am avut vreodată, nu? spuse domnul Trol, făcându-i cu ochiul lui Ulrik.

– Da, tată! zise Ulrik. Putem să mergem cu răgetul?¹

– Normal că mergem cu răgetul, răspuse domnul Trol. Putem să începem de la vecinii noștri.

Doamna Trol se încruntă.

– La familia Priddle? Crezi că e o idee bună? Și tu cum sunt uamenii – se sperie și dacă strănuți la ei.

Domnul Trol îndepărtă cu o fluturare de mână gândul acesta.

– Vreau să avem un Trolciun adevărat, spuse el. Plăcintă de capră, cadouri și multe răgete. Nu schimbăm lucrurile doar fiindcă nu suntem acasă.

– Parcă ești bunicul, spuse doamna Trol. Apropo, Ulrik, ai scris scrisoarea de mulțumire?

– Da, am scris o pagină întreagă, răspuse Ulrik mândru de el. Mă întreb dacă vine de Trolciun.

Părinții lui Ulrik se uitară la el cu gurile căscate.

– Bunicul? întrebă doamna Trol. Să vină aici?

– Da, îl vedem mereu de Trolciun, spuse Ulrik. L-am întrebat dacă vine.

Domnul Trol mârâi și-și ascunse fața în mâini.

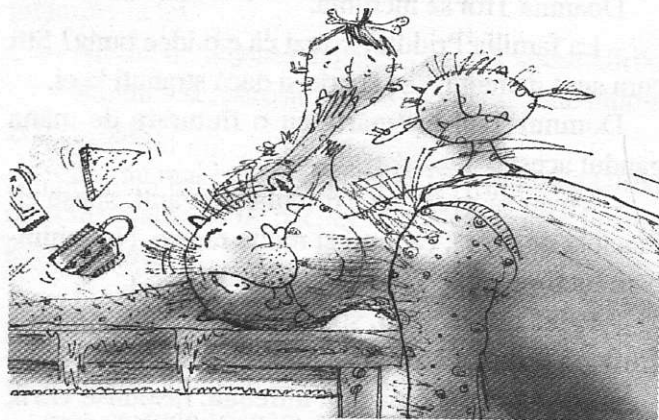
¹ Este obiceiul trolilor să meargă să ragă din peșteră în peșteră în Ajunul Trolciunului. Mersul cu răgetul este un fel de mersul cu colindul numai că mai puțin melodios. Adeseori vecinii aruncă cu pietre în cei care rag pentru a-și arăta aprecierea. (n.a.)

– Ulrik, părosul mamei, încearcă să-ți amintești, spuse doamna Trol. Ce i-ai scris mai exact în scrisoare?

Ulrik se chinui să-și amintească. Nu știa cu ce greșise, dar, judecând după fețele părinților săi, era ceva destul de grav.

– Am spus ceva de genul: „Vii de Trolciun?“

Capul domnului Trol se izbi de masă.

– Poate că nu va veni, spuse doamna Trol plină de speranță.

– De ce? întrebă Ulrik. De ce să nu poată veni? Venea mereu de Trolciun.

– Dar asta se întâmpla acasă, părosul mamei! îi explică doamna Trol. Acasă locuiam în peștera noastră împuțită. Aici lucrurile stau altfel. Bunicului nu i-ar plăcea.

– De ce nu i-ar plăcea? insistă Ulrik.

Domnul Trol ridică privirea.

– Bunicul este bătrân. Știi cum este, Ulrik. El crede în vechile obiceiuri ale trolilor. Nu s-ar putea niciodată obișnui să locuiască cu uamenii.

– Și, în plus, spuse doamna Trol, ar rămâne puțin șocat.

– De ce? întrebă domnul Trol.

Doamna Trol părea să nu se simtă în largul ei.

– Ei bine, s-ar putea să-și facă o imagine greșită. Sunt câteva lucruri pe care le-am scris în scrisori...

• Domnul Trol se încruntă.

– Ce fel de lucruri?

– Doar lucruri normale. Că locuim într-o peșteră. Că vecinii noștri sunt trolii. Posibil să fi menționat și că vânam în pădure în fiecare zi.

– Pădure? răcni domnul Trol. Nu există nici o nenorocită de pădure.

– I-ai spus minciuni bunicului! spuse Ulrik șocat.

– Doar câteva mici, se apăra doamna Trol.

– Mie mi se par deosebit de mari! observă domnul Trol. De ce nu i-ai zis adevărul, în numele urâteniei? Doamna Trol se frecă la nas.

– Nu știu – a părut pur și simplu mai ușor! Am observat din scrisorile lui că e convins că Mountain View se află la munte și că toți vecinii noștri sunt trolii. Nu am vrut să-l supăr. Nu după felul în care a trebuit să plecăm...

Ulrik îi aruncă o privire neliniștită tatălui său. Motivul pentru care plecaseră era un subiect tabu. Tatăl lui fusese aruncat de pe un pod de un țap nărăvaș. Din cauza problemei cu podul nu mai puteau

merge acasă. Tatăl lui spusese că toți ceilalți trolî aveau să râdă de el pe la spate.

Preț de o clipă, nu vorbi nimeni. Au stat cu toții în jurul mesei, uitându-se la degetele reci de pește și gândindu-se ce șoc ar avea bunicul dacă ar veni în vizită. Deodată, domnul Trol sări în picioare.

– Scrisoarea! strigă el. Ulrik, ce-ai făcut cu ea?

– Am pus-o în cutia poștală, răspunse Ulrik.

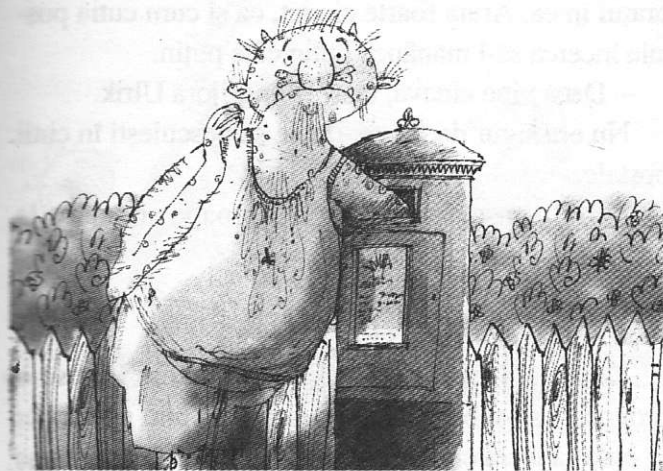
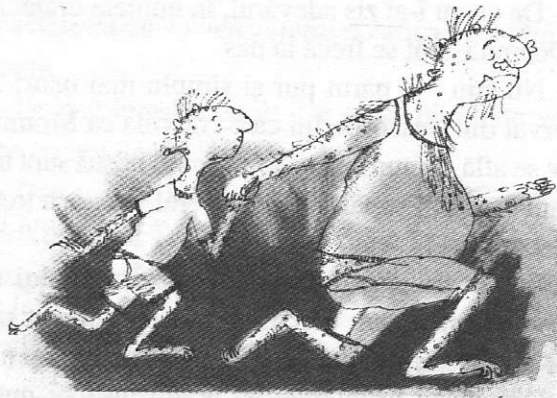
– Când? Când ai făcut asta?

– Azi-dimineață, în drum spre școală.

– Deci, poate mai este încă acolo! spuse domnul Trol. Putem să o luăm înapoi înainte să ajungă la bunicul!

– Da! sări și doamna Trol în picioare. Dacă scrisoarea nu ajunge la bunicul, atunci nu primește invitația lui Ulrik și nu mai vine de Trolciun. Și suntem salvați!

– Haide, Ulrik! spuse domnul Trol, apucându-și fiul de braț. Arată-mi!

O provocare

Cutia poștală roșie se afla la colțul străzii, în fața vechii biserici. Ulrik se uită prin deschizătura întunecată care arăta ca o gură căscată.

– O vezi? întrebă domnul Trol.

– Văd niște scrisori, spuse Ulrik. Sunt sute.

– Dar o vezi pe a ta?

– Nu știu. Toate arată la fel!

– Dă-te la o parte! Lasă-mă pe mine să mă uit! spuse domnul Trol nerăbdător.

Ulrik se dădu într-o parte ca să-l lase pe tatăl său să se uite prin gaură. Se uită cum acesta își înghesuie mâna prin deschizătura strâmtă și încercă să-i bage tot